

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobkyně: **Pražská plynárenská Distribuce, a.s.**, se sídlem U plynárny 500/44, Praha 4, zast. JUDr. Sylvii Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č. j. UOOU-00383/23-25, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Okrová s.r.o., se sídlem Poděbradova 2995/17, Plzeň, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2025, č. j. 6 A 92/2024-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým jí bylo podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), uloženo, aby ve lhůtě 15 dnů vyřídila žádost o informace podanou osobou zúčastněnou na řízení dne 14. 12. 2022. Tato žádost byla původně adresována společnosti Pražská plynárenská Distribuce, a.s. (dále jen „PPD“), která ke dni 1. 7. 2024 zanikla fúzí sloučením se žalobkyní.

[2] Žalobkyně namítala, že není v této věci povinným subjektem ve smyslu informačního zákona, neboť žádost nebyla určena jí, ale již zaniklé PPD. Tvrdila, že právní nástupnictví v důsledku fúze nezakládá přechod veřejnoprávních povinností a že informační zákon nepředpokládá přechod postavení povinného subjektu na jiný subjekt, byť by šlo o právního nástupce. Rozhodnutí žalovaného považovala za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť v něm chybí úvaha o tom, proč byla považována za povinný subjekt.

[3] Žalovaný naopak tvrdil, že žalobkyně je právním nástupcem PPD, pokračuje ve stejné činnosti, má totožné personální složení a přístup ke všem informacím původní společnosti. Vzhledem k tomu, že žádný jiný subjekt nemůže žádost vyřídit, považoval žalobkyni za povinný subjekt a rozhodl v zájmu ochrany práva na informace OZNŘ.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) konstatoval, že žalobkyně i původní PPD naplňují znaky veřejné instituce ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, neboť žalobkyně je ovládána Hlavním městem Prahou prostřednictvím mateřské společnosti a vykonává činnost ve veřejném zájmu. V případě fúze, po níž nástupnická společnost fakticky pokračuje v činnosti zaniklé společnosti a sama naplňuje znaky povinného subjektu, přecházejí na ni i veřejnoprávní povinnosti vyplývající z informačního zákona. Takový přechod je výjimkou z obecné zásady nepřechodnosti veřejnoprávních povinností a je nezbytný pro zachování kontinuity správního řízení a ochranu práva na informace žadatelů.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka namítá, že informační zákon neumožňuje přechod veřejnoprávních povinností mezi povinnými subjekty soukromoprávním aktem, jakým je fúze. Městský soud tedy nesprávně posoudil právní otázku, že na stěžovatelku přešla informační povinnost původní společnosti PPD ve vztahu k vyřízení žádosti o informace, pouze proto, že je jejím právním nástupcem.

[7] Dále zdůrazňuje, že postavení povinného subjektu je třeba posuzovat výlučně podle zákonných kritérií stanovených v § 2 až § 2b informačního zákona. Sama je sice povinným subjektem, nikoli však odvozeně od svého předchůdce, a tudíž nemůže být nucena vyřizovat žádost, která byla adresována jinému subjektu, byť je jeho právním nástupcem. Povinné subjekty odlišné od státu vystupují navíc podle informačního zákona zároveň jako správní orgán i jako nositel veřejných subjektivních práv. Městský soud opomenul tuto dvojedinost, kvůli které nelze oddělit informační povinnost od kompetence ji autoritativně vykonávat.

[8] Městský soud vyložil univerzální právní nástupnictví dle stěžovatelky příliš extenzivně. Tvrdí, že nelze automaticky předpokládat přechod všech práv a povinností zaniklé společnosti, zejména těch, které jsou svou povahou vázány na konkrétní subjekt. Informační povinnost je podle ní nepřenosná a nelze ji oddělit od osoby, které byla žádost určena. V tomto ohledu se informační zákon liší např. od zákona č. 171/2023 Sb., na ochranu oznamovatelů, který umožňuje, aby povinné subjekty pověřily plněním uvedené

pokračování

veřejnoprávní povinnosti jinou osobu, případně aby více povinných subjektů buď sdílelo jeden oznamovací systém, nebo využilo oznamovací systém zavedený jedním z nich.

[9] Stěžovatelka rovněž namítá, že se žalovaný a následně i městský soud dostatečně nevypořádali s otázkou jejího právního a procesního nástupnictví a pouze s ní bez dalšího jednali jako s pokračovatelem v řízení vedeném s PPD.

[10] Stěžovatelka si je vědoma ústavního rozměru práva na informace, avšak trvá na tom, že v daném případě nebyla oprávněna ani povinna žádost vyřídit. Žadatelka (tedy nyní OZNR) se podle ní mohla obrátit s novou žádostí přímo na stěžovatelku, pokud by o tytéž informace nadále usilovala.

[11] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s právním názorem městského soudu a odkázal na své dřívější vyjádření k žalobě, v němž podrobně rozvedl důvody, proč žalobkyni považuje za právního nástupce původní PPD i ve smyslu informačního zákona. Zdůraznil, že stěžovatelka fakticky pokračuje v činnosti zaniklé společnosti PPD, převzala její jmění, zaměstnance, sídlo, obchodní firmu i zřizovatele a mezi oběma subjekty existuje personální i majetková kontinuita. V řízeních vedených po fúzi žalobkyně sama vystupovala jako povinný subjekt, aniž by zpochybňovala své postavení. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 25. 4. 2025, č. j. 8 As 31/2025-33, který již jednoznačně potvrdil, že v řízení lze pokračovat s žalobkyní jakožto právní nástupkyní, a na výkladové pravidlo formulované v bodě 22 rozsudku NSS ze dne 22. 5. 2025, č. j. 1 As 29/2025-50, podle něhož je třeba chybějící úpravu důsledků přeměn obchodních společností z hlediska jejich povinností podle informačního zákona vykládat tak, aby co nejméně omezovala ústavně zaručené právo žadatele o informace.

[12] Žalovaný odmítl srovnání informačního zákona se zákonem o ochraně oznamovatelů jako nepřiléhavé, neboť povinný subjekt podle informačního zákona vystupuje jako správní orgán a vykonává veřejnou moc. Vyslovil, že povinný subjekt je třeba chápat jako svazek kompetencí, jehož účelem je realizace veřejných subjektivních práv žadatelů. Tyto kompetence nemohou zaniknout soukromoprávním aktem, jako je fúze, a přecházejí na nástupnický subjekt, pokud ten nadále naplňuje zákonné znaky povinného subjektu. Stěžovatelčin výklad by podle žalovaného vedl k nepřipustnému zániku práva na informace bez zákonného důvodu, což by bylo v rozporu s veřejným zájmem i s ústavním rámcem práva na informace.

[13] Osoba zúčastněná na řízení (žadatelka o informace) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[15] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] V nyní souzené věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda na stěžovatelku jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 informačního zákona přešla povinnost poskytnout informace od původní PPD, která zanikla fúzí sloučením se stěžovatelkou.

[17] Nejvyšší správní soud uvádí, že spornou otázkou za téměř shodných okolností se již ve své rozhodovací činnosti zabýval, a to již v několika řízeních vedených s totožnou stěžovatelkou. V rozsudcích ze dne 25. 4. 2025, č. j. 8 As 31/2025-33, a ze dne 13. 6. 2025, č. j. 5 As 19/2025-34, se NSS zabýval otázkou procesního nástupnictví po původní PPD v řízení dle informačního zákona a potvrdil, že stěžovatelka v tomto řízení byla procesní nástupkyní ve vztahu k povinnosti poskytovat informace požadované po původní PPD. V rozsudcích ze dne 22. 5. 2025, č. j. 1 As 29/2025-50, a ze dne 30. 6. 2025, č. j. 5 As 59/2025-39, pak NSS potvrdil, že na stěžovatelku jako nástupkyni původní PPD přešla i informační povinnost této zaniklé společnosti. Stěžovatelka tedy měla povinnost zpracovat a vyhodnotit žádosti o informace, které původně směřovaly vůči již zaniklé původní PPD. Dále v rozsudcích ze dne 23. 7. 2025, č. j. 6 As 40/2025-37, a ze dne 30. 7. 2025, č. j. 6 As 39/2025-32, potvrdil své předchozí závěry.

[18] V nyní posuzované věci NSS neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit, odkazuje na ně a vychází z nich. Ve všech výše zmíněných rozsudcích NSS dospěl k závěru, že informační zákon je třeba vykládat tak, aby umožňoval výkon ústavně zaručeného práva na informace, resp. aby tento výkon v co nejmenší míře omezoval (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2006-57, č. 1272/2007 Sb. NSS) a výkon ústavně zaručeného práva na informace byl maximálně umožněn (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008-67, č. 1627/2008 Sb. NSS).

[19] Stěžovatelka své postavení jakožto povinného subjektu, ani právní nástupnictví nezpochybňuje, nejedná se tedy o spornou otázku, a NSS proto při vypořádání kasační argumentace vychází z toho, že stěžovatelka je povinným subjektem. Stěžovatelka namítá, že se s přechodem práv žalovaný, ani městský soud dostatečně nevypořádali, to však není přesné. Městský soud vysvětlil v bodech 23 až 25 rozsudku, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že pokládal stěžovatelku za právní nástupkyni původní PPD, a takto s ní také jednal, přičemž stěžovatelka své postavení povinného subjektu, ani povinnost vyřídit žádost nijak nespороvala. Závěr žalovaného, že stěžovatelku považuje za nástupkyni původní PPD, tedy z rozhodnutí implicitně vyplývá.

[20] Sám městský soud se pak otázkou stěžovatelčina nástupnictví a její povahou jako povinného subjektu dle informačního zákona zabýval v bodech 38 až 42. Krom toho nejprve v bodě 37 odkázal na řadu svých rozsudků, v nichž se nástupnictvím téže stěžovatelky již zabýval. Nelze tedy tvrdit, že by se touto otázkou dostatečně nezabýval.

[21] Základ stěžovatelčiny argumentace spočívá ve skutečnosti, že veřejnoprávní povinnost, a tedy ani informační povinnost, nemůže přejít na jiný povinný subjekt v důsledku soukromoprávního jednání. Tato otázka ale již byla několikrát judikatorně vyřešena a NSS jednoznačně potvrdil, že v řízeních vedených podle informačního zákona lze pokračovat s nástupnickým subjektem, pokud ten nadále naplňuje zákonné znaky povinného subjektu a fakticky pokračuje v činnosti svého právního předchůdce.

pokračování

[22] Stěžovatelka namítá, že státní moc je možné vymáhat jen v mezích zákona, a jelikož odvozený přechod povinností není v informačním zákoně doslovně specifikován, není tuto mezeru v zákoně možno dotvořit interpretací soudu. K opačnému závěru však již došel NSS například v bodě 18 rozsudku č. j. 8 As 31/2025-33, kde upozornil na to, že *„na poskytování informací stěžovatelkou tedy dopadá čl. 17 odst. 5 Listiny, stejně jako dopadal na poskytování informací o téže činnosti na její právní předchůdkyni. Soud je tudíž s ohledem na čl. 4 Ústavy, podle nějž jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci, povinen volit takový výklad zákona, který umožní naplnění smyslu a účelu práva na přístup k informacím v co největší míře.“*

[23] K namítané diskontinuitě a postavení stěžovatelky jako povinného subjektu dle informačního zákona se NSS již vyjadřoval například v bodech 20 až 25 rozsudku č. j. 8 As 31/2025-33 nebo v bodech 20 až 25 rozsudku č. j. 1 As 29/2025-50 nebo v bodech 18 až 21 rozsudku č. j. 6 As 39/2025-32. Argumentace stěžovatelky, že informační povinnost je nepřenosná a že nelze soukromoprávním aktem přenést výkon veřejné moci, nebyla důvodná. Nejvyšší správní soud připomíná, že povinný subjekt je třeba chápat jako nositele svazku kompetencí, jehož účelem je realizace ústavně garantovaného práva na informace. V daném případě žalobkyně převzala od původní PPD nejen majetkový substrát, ale i činnost, ke které se informační povinnost vztahovala, a sama se k postavení povinného subjektu opakovaně hlásila. Výklad městského soudu, který mezeru v právu vyplnil způsobem nejméně zasahujícím do práv žadatele, je v souladu s interpretačním pravidlem formulovaným v bodě 22 rozsudku č. j. 1 As 29/2025-50.

[24] Námitka nepřenosnosti veřejnoprávní odpovědnosti za vyřízení žádosti konkrétního povinného subjektu byla již vyvrácena například v bodě 20 rozsudku č. j. 6 As 40/2025-37. Právo na informace se totiž podle něj váže k činnosti, a nikoliv k formě povinného subjektu: *„Jeho smyslem a účelem je umožnit veřejnosti dohled nad touto činností, přičemž je to zpravidla ten povinný subjekt, s jehož činností je požadovaná informace spojena, kdo ji může a má žadateli poskytnout. To však nevylučuje získání informace od jednoho povinného subjektu, který ji má od jiného povinného subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 15/2006-113, č. 1271/2007 Sb. NSS). Z tohoto důvodu nelze přisvědčit stěžovateli, že se žádost o informace vždy nerozlučně váže pouze a jedině k tomu povinnému subjektu, kterému byla adresována (shodně také rozsudek č. j. 8 As 31/2025-33). Přenositelnost veřejnoprávní povinnosti v podobě povinnosti poskytovat informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím tedy vyloučena bez dalšího není.“*

[25] Není ani důvod zbavit stěžovatelku odpovědnosti pouze proto, že jí žádost nebyla původně směřována, jak plyne z rozsudku č. j. 8 As 31/2025-33: *„Žádost jí ostatně směřována ani být nemohla, neboť v okamžiku podání žádosti ještě neexistovala. Podle NSS proto povaha věci umožňuje, aby bylo v řízení o žalobě pokračováno se stěžovatelkou, neboť stěžovatelka je stejně jako původní PPD povinným subjektem a mezi ní a původní PPD je kontinuita v majetkové rovině, v personální rovině i co do činnosti, kterou vykonává, a proto i v postavení povinného subjektu jako správního orgánu.“*

[26] Stěžovatelka navíc dodává, že její postup nikterak nezasahoval do práv OZNŘ (žadatelky o informace), která mohla žádost o informaci podat znovu. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že možná nová žádost by nemusela zajistit uspokojení práva na informace žadatelky, jelikož stěžovatelčin postup naznačuje, že se snaží zbavit odpovědnosti informace vydat. Nová žádost by tedy mohla skončit odmítnutím s argumentací, že jako nový povinný

subjekt není příslušná k vyřízení této žádosti, či že informací již nedisponuje. Žadatelka by tak neměla možnost domoci se požadované informace. Z jejího pohledu přitom není z hlediska činnosti mezi původní PPD a stěžovatelkou patrný žádný rozdíl. Je tedy nutné uzavřít, že stěžovatelka jakožto povinný subjekt je povinná k vyřízení žádosti o informace, která byla dříve směřována původní PPD.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud v projednávané věci postupoval v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou. Posoudil konkrétní skutkový stav týkající se stěžovatelky jako právní nástupkyně původní PPD na základě zjištěných skutečností, přičemž správně dovedl, že stěžovatelka nadále naplňuje znaky povinného subjektu a fakticky pokračuje v činnosti svého právního předchůdce. Jeho závěr o přechodu veřejnoprávní povinnosti vyřídit žádost o informace na stěžovatelku je přiměřený, ústavně konformní a odpovídá výkladovým pravidlům formulovaným NSS. Kasační stížnost proto nebyla důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení. Proto rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. srpna 2025

Pavel Molek
předseda senátu